

ГИЙОМ АПОЛИНЕР АВАНТЮРИСТКАТА

Превод от френски: Мария Коева, 1985

chitanka.info

След като забогатя от търговия с хранителни стоки, моят приятел Минитик намисли да се жени. Около него имаше много млади жени, останали свободни след войната. Той обаче искаше да се задоми за девойка. Бе хвърлил око на Мариан Гарадан. Тя живееше с леля си, поведението ѝ му изглеждаше безукорно и няколко месеца по-късно той се ожени за нея, при все че тя не притежаваше никаква зестра.

Силно увлечен от прелестите на своята половинка, приятелят Минитик скоро призна, че характерите им не си подхождат. Това го нажали крайно много, но бидейки истинско въплъщение на откровеност и галантност, реши да не крие повече от Мариан нерадостните изгледи, които бъдещето откриваше пред тяхното семейство.

— Вие сте млада — каза ѝ той (не си говореха на „ти“), — а и аз още не съм престарял. Спокойно можем да започнем живота си отначало. С малко взаимна добра воля набързо ще претупаме развода.

— Нямам нищо против — отвърна му Мариан. — Ето шест месеца, откак сме женени, и трябва честно да призная, че характерите ни по никакъв начин не си подхождат. Така че ако сте съгласен да ми отпуснете издръжка от шестдесет хиляди франка, което е нищо за новобогаташ от войната, ще ви предоставя сигурен начин да се разведете.

Предоволен, приятелят Минитик прие предложението с готовността на човек, който всячески е обмислял една сделка и сега се радва да я уреди безпрепятствено.

Тогава Мариан му представи свидетелство за предишния брак, сключен с някакъв търговец на хартия, жител на Сполето, Италия.

След като установи този факт, приятелят Минитик показа, че при уреждането на сделки проявява повече припряност, отколкото почтеност, и заяви, че недействителността на брака пред закона се отнася и за даденото обещание, така че тя да не разчита на него за изплащането на пожизнената рента, за която е изтръгнала съгласието му.

— Печелите, господин Минитик — възкликна тогава Мариан. — Известно ви е, че не ще посмея да ви подведа под отговорност за изплащането на петте хиляди франка месечно, които ми обещахте. Знайте обаче, че ще взема мерки, за да остане в сила бракът ми с вас.

— Вашата прелест, вашата красота и вежливостта, на която се зарекох да не изменям — отвърна ѝ приятелят Минитик, — единствени ме възпират да се надсмея над заплахите ви.

Ала Мариан се усмихна и начаса удържа думата си, представяйки удостоверение, според което, преди да се ожени за нея, търговецът на хартия вече е имал друга, все още жива съпруга.

Тази случка обърка приятеля Минитик, който все пак остана доволен от възможността да получи развод, поемайки цялата вина върху себе си и даде на хубавата Мариан сума от триста хиляди франка, изплатени в брой, с които тя отиде заедно с леля си в Тулуза. Там вече бе сгодена за богат търговец на въглища, от когото навярно също се надява да измъкне — когато бракът бъде консумиран и удари часът за развод — сума поне толкова голяма, колкото тази, с която влюбеният Минитик се радва, че се е отървал.

Колкото до него, след развода е станал крайно меланхоличен. Непрестанно мисли за жената, която бе негова съпруга за няколко месеца.

— Красотата на Мариан — ми каза той — е равна на хитростта ѝ. Тя се е зарекла да забогатее през войната и за да го постигне, ще се омъжва последователно за всички новозабогатели ергени, които ще срещне. Ако получените от мен сведения са верни, вече се е задомявала за четирима — сиреч по един на година. След брака си поставя задачата да направи семейния живот нетърпим за мъжа си. Тогава той иска развод, а тя, проявявайки сговорчивост, получава с помощта на двете си удостоверения всичко, каквото пожелае да измъкне от него. Целта ѝ е, щом реши, че е достатъчно богата, да се омъжи — този път не на ужким — за инвалид от войната, беден и с характер, който ще ѝ допадне. Леля ѝ ми призна подробностите на това милосърдно и многократно възобновявано мошеничество. Разбира се, то не е по силите на всички жени и трябва предварително да си била съпруга на двуженец като търговеца на хартия от Сполето. Но когато си помисля за подобна изобретателност, се срамувам от дебелашкия начин, по който забогатях, срамувам се, че напуснах военното си поделение, и завиждам на душевното притворство на тази прелестна авантюристка, чиято тъй възвишена цел е в пълно съгласие с днешните съдбини на човечеството.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.